

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 15. října 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle Šu 81 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá pouze výrok nalézacího soudu, jímž stěžovatel byl uznán vinným zločinem dle Šu 81 tr. zák. a dovozuje z důvodu čís. 9 lit. a) Šu 281 tr. ř., že svědek revírník W. neměl příčiny, odnímati stěžovateli pušku, a že mu ji odejmul v revíru cizím, takže tu nebylo úředního úkonu oprávněného k tomu orgánu veřejného. Než stížnost jest na omylu. Dle Šu 58 zákona ze dne 26. července 1912 čís. 4 z. zák. pro Moravu z r. 1914 jsou pochůzky s puškou v cizím honebním revíru bez svolení majitele honitby zakázány; honební zřízení (veřejní bezpečnostní orgánové) mohou na osobách, které zastihnou s puškou mimo veřejné silnice a cesty, kterých užívá se všeobecně jako spojení mezi osadami a usedlostmi, žádati, by ihned pušky vydali, a přistižená osoba je povinna, vydati pušku beze všeho zdráhání. Nezáleží proto na tom, zda vyšel si stěžovatel tehdy na pytláctví či chtěl zastřeliti jestřába. Již pouhá skutečnost, nalézacím soudem zjištěná, že stěžovatel beze svolení majitele této honitby šel s ručnicí panským lesem, tedy cizím honebním obvodem, svěřeným dohledu svědka W-a, opravňovala svědka W-a, by odebral stěžovateli ručnici. Nemohl-li ji stěžovateli odebrati v obvodu, jeho dozoru svěřeném, protože byl od stěžovatele vzdálen a stěžovatel z onoho revíru právě odcházel, mohl svědek W. své služební povinnosti dostáti i mimo onen obvod a za tímto účelem pozastaviti stěžovatele třebaš v revíru cizím. Že i při takovém pozastavení mimo svůj honební revír svědek W. byl dozorcí osobou, požívající zvláštní ochrany v Šu 68 tr. zák., podává se z ustanovení zákona ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák., zejména z ustanovení Šu 6, které propůjčuje hlídači právo, by osobu, která služební jeho výzvě se zprotiví, stihal i přes hranici svého obvodu a zatkl ji mimo tento obvod; přísluší-li hlídači právo zatknouti podezřelé osoby mimo jeho obvod, přísluší mu mimo obvod zajisté i právo, odebrati takové osobě předměty, k jichž odebrání ho zmocňují ustanovení Šu 3, čís. 2, Šu 5 a 6 zmíněného zákona. Není tedy nesprávným názor nalézacího soudu, že revírník W. vykonával svou službu, když odebíral stěžovateli ručnici, s níž ho viděl vycházeti z panské honitby.

Čís. 1135.

Pouhý příkaz, jež dal podílník na krádeži (§ 185 tr. zák.) svému zřízenci, by odvedl odcizenou věc jejímu majiteli, neopodstatňuje použití Šu 187 tr. zák.

(Rozh. ze dne 26. února 1923, Kr I 47/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litomě-

řicích ze dne 21. července 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 lit. a) tr. zák. mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dle čísla 9 b) Šu 281 tr. ř. snaží se stížnost dovoditi, že obžalovaný se stal beztrestným dle Šu 187 tr. zák. již tím, že nařídil 9. listopadu 1918 svému zřízenci, by kůži odvedl na příslušném místě; že rozkazu nebylo uposlechnuto, nemůže mu prý býti na újmu, poněvadž byl v době od 9. listopadu do 12. listopadu na obchodní cestě a nemohl splnění příkazu kontrolovati; také nelze žádati na továrníku pian, aby odnesl kůži sám vlastnoručně. Avšak stížnost přehlíží, že podmínkou beztrestnosti dle Šu 187 tr. zák. jest, aby pachatel z účinné lítosti dobrovolně a včas, dříve než se o činu dozví vrchnost, nahradil veškeru škodu, z činu vzešlou, tedy zejména vrátil odcizenou věc jejímu majiteli. Těmto podmínkám obžalovaný nedostál. Kůže byla u něho nalezena dne 12. listopadu 1918 při domovní prohlídce, byla policií zabavena a odvedena a na obžalovaného podáno trestní oznámení. Do této doby měl možnost obžalovaný sám věc vrátiti. Neučinil-li tak, spokojil-li se pouhým příkazem, nestaral-li se dále o jeho splnění, musí nésti sám následky svého jednání. Nelze ostatně nahlédnouti, proč by obžalovaný byl nemohl odvésti kůži osobně, když mu jako továrníkovi pian nevadilo, přijmouti ji od neznámého člověka na ulici a vlastnoručně odnésti domů.

Čís. 1136.

Pro přezkoumání vyšších stolic jest směrodatným pouze písemné vyhotovení rozsudku, nikoliv jeho ústní prohlášení.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Přečinu dle Šu 13 lich. zák. může se dopustiti i zřízenec v obchodu. Spadá sem též prodej knih antikvářem. Důležitá, potřebná kniha nestává se pro svou vzácnost v knižním trhu předmětem přepychovým.

(Rozh. ze dne 26. února 1923, Kr I 99/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Františka B-a a Bohuslava H-a do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 29. října 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými a to František B. přečinem dle Šu 13 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., Bohuslav H. spoluvinou na tomto přečinu dle §§ 5, 239 tr. zák. a Šu 13 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolávajíc se nejprve důvodu zmatečnosti čís. 3 Šu 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že při hlavním přelíčení bylo porušeno a nebylo zachováno nařízení, jehož dbáti jest po zákonu přikázáno pod následky zmateč-